

Sygn. akt VII Ka 853/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Firkowski (spr.),

Sędziowie: SO Dorota Lutostańska,

SO Remigiusz Chmielewski,

Protokolant: st. sekr. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Winogrodzkiej Miszczak

po rozpoznaniu w dniu 27 września 2017 r.

sprawy

1/ M. W., ur. (...) w W., syna P. i M. z domu K.

oskarżonego z art. 107§1kks w zw. z art. 9§3kks w zw. z art. 37§1 pkt 4 kks

2/ S. H., ur. (...) w Ł., syna R. i W. K. oskarżonego z art. 107§1kks w zw. z art. 9§3kks

3/ M. H. ur. (...) w B., córki E. i P. z domu R.

oskarżonej z art. 107§1kks

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Bartoszycach z dnia 7 czerwca 2017 r., sygn. akt II K 281/16

I uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych S. H. i M. H. i na podstawie art. 1§2 kks w zw. z art. 17§1pkt3 kpk w zw. z art. 113§1 kks postępowanie karne co do tych oskarżonych umarza i na podstawie art.632a§1 kpk obciąża każdego z nich kosztami procesu za postępowanie odwoławcze po 1/3 części,

II w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy i w tej części kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt VII Ka 853/17

UZASADNIENIE

1/ M. W. został oskarżony o to, że będąc osobą odpowiedzialną za sprawy gospodarcze i finansowe, jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o., poprzez wynajęcie powierzchni w Kiosku (...) w B., przy ulicy (...), na zainstalowanie i eksploatację urządzeń do gry M. L., numer (...) i (...), numer (...), w dniu 26 października 2015r., urządził gry na ww automatach miejscu do tego nie przeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia, naruszając dyspozycję określoną w art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 oraz w art. 23a Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. 2015.612 ze zm.), gdzie czyn ten popełnił w okolicznościach wskazanych w recydywie skarbowej, to jest po uiszczeniu w dniu

15 maja 2015r. kary grzywny w wysokości dziennych 120 stawek po 100 zł, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w E. z dnia 17 kwietnia 2014r., sygn. akt (...), za popełnienie umyślnego przestępstwa skarbowego tego samego rodzaju,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art.

37 § 1 pkt 4 k.k.s.,

2/ S. H. został oskarżony o to, że poprzez faktyczne prowadzenie działalności w zakresie gier na automatach, to jest wstawienie, uruchomienie i serwisowanie automatów M. L., numer (...) i (...), numer (...), w Kiosku (...), przy ulicy (...) w B., w dniu 26 października 2015r., urządzał gry na ww automatach, w miejscu do tego nie przeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia, naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz w art. 23a Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. 2015.612 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.,

3/ M. H. została oskarżona o to, że poprzez wynajęcie powierzchni w Kiosku (...), przy ulicy (...) w f B., na zainstalowanie i eksploatację automatów bez oznaczeń, o nazwie M. L., numer (...) i (...), numer (...), w dniu 26 października 2015r., urządzała gry na ww automatach, w miejscu do tego nie przeznaczonym i bez wymaganego zezwolenia, naruszając dyspozycję określoną w art. 14 ust. 1 oraz w art. 23a ust. 1 w zw. z art. 2 ust. 3 Ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. 2015.612 ze zm.),

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach wyrokiem z dnia 7 czerwca 2017 r., w sprawie sygn. akt II K 281/16

I na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 414 § 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonych M. W., S. H. i M. H. od popełnienia zarzucanych im czynów;

II pozostawił interwencję (...) Sp. z o.o. bez rozpoznania;

III na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty postępowania przenosi na Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych M. W., S. H. i M. H. zaskarżył prokurator i zarzucił mu:

obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a/ art. 410 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. - poprzez nieuwzględnienie w należyтым stopniu całokształtu ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w tym przede wszystkim tych w jakich M. W., S. H. i M. H. organizowali i urządzaali gry hazardowe na automatach, w B. przy ul. (...) w Kiosku (...), czyniąc to wbrew przepisom ustawy z dnia 12 czerwca 2015 roku o zmianie ustawy o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 poz. 1201) oraz bezkrytycznym przyjęciu, iż oskarżeni nie byli świadomi bezprawności swoich działań, z uwagi na brak jasnych i pewnych przepisów w zakresie tejże działalności,

b/ wynikający tejże obrazę błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż oskarżeni nie dopuścili się czynów zarzucanych im aktem oskarżenia, co skutkowało ich uniewinnieniem, podczas gdy właściwa ocena zgromadzonych dowodów i ustalonych na ich podstawie okoliczności prowadzi do odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie powyższego wyroku w całości dotyczącego uniewinnienia M. W., S. H. i M. H. od popełnienia zarzucanych im czynów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie jest zasadna w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego M. W. Jeżeli zaś chodzi o oskarżonych S. H. i M. H. zasługiwała ona na uwzględnienie w takim zakresie w jakim nakazywała uchylenie zapadłego wobec nich wyroku i umorzenie postępowania .

Odnosnie M. W., to w ocenie Sądu Okręgowego, w niniejszym postępowaniu kluczowe znaczenie dla oceny odpowiedzialności oskarżonego ma zagadnienie strony podmiotowej czynu mu zarzucanego. Zdaniem Sądu odwoławczego bowiem, to strona podmiotowa czynu jawi się jako główna kwestia wynikająca z zaskarżenia wyroku Sądu Rejonowego. Ocena charakteru przepisu art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych winna, w analizowanym przypadku, być oceniana właśnie w kontekście strony podmiotowej czynu objętego aktem oskarżenia, a nie rzeczywistej aksjologii regulacji tego przepisu. Powyższe założenia pozostają przede wszystkim implikacją stanowiska tego oskarżonego wynikającego tak z jego wyjaśnień, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu ale przede wszystkim z przedłożonych odpisów korzystnych dla niego orzeczeń, w tym zapadłych już w sytuacji powoływania się przez M. W. na „okres przejściowy” a w konsekwencji ich oceny dokonanej przez Sąd Rejonowy i istotą zarzutów apelacji, skoro wspólną kwestią tych zagadnień pozostaje właśnie kwestia strony podmiotowej działania oskarżonego , a więc jego zamiaru, w rozumieniu art. 4 kks., towarzyszącego podejmowaniu zachowań opisanych aktem oskarżenia. W ocenie Sądu Okręgowego, w realiach przedmiotowego postępowania, kwestia oceny zamiaru oskarżonego w rozumieniu art. 4 kks. musi zostać oceniona w kontekście art. 10 kks., w szczególności w kontekście mniemania M. W. co do podejmowania przez niego dozwolonej działalności, która nie rodzi odpowiedzialności prawnokarnej. W tym kontekście odwołać się należy do ujawnionych w toku rozprawy wyjaśnień oskarżonego jak na k.876-877, w których oskarżony wskazując wprost na art. 4 przepisów przejściowych podawał, że uważał, iż jego działalność, której ostatecznie zaprzestał z dniem 30 czerwca 2016 r. jest legalna.

W tym kontekście zauważyć należy, że przepis art. 10 kks. normuje kwestie błędu co do okoliczności stanowiącej znamię, a także co do bezprawności i karalności czynu. Działanie w błędzie co do okoliczności stanowiącej znamię czynu, uregulowane w art. § 1 art. 10 kks. wyłącza odpowiedzialność sprawcy jedynie czynu umyślnego, natomiast § 2, 3 i 4 tegoż przepisu wyłączają również odpowiedzialność nieumyślną, która oczywiście w realiach analizowanej sprawy pozostaje bez znaczenia, jako że zarzucany oskarżonym czyn z art. 107 § 1 kks., może być on popełniony jedynie w formie zamiaru umyślnego. Funkcją błędu co do ustawowego znamienia tworzącego typ podstawowy, przewidziany, jak wskazano, w treści § 1 kks. jest wyłączenie umyślności. Błąd ten dekompletuje umyślną stronę podmiotową typu czynu zabronionego. Z kolei funkcją usprawiedliwionego błędu co do ustawowego znamienia, tworzącego typ zmodyfikowany (§ 2), co do kontratypu (§ 3) oraz co do karalności (§ 4) - jest wyłączenie winy, stąd też konsekwencją jego wystąpienia jest brak odpowiedzialności karnoskarbowej. Jeżeli błąd z § 3-4 ma charakter nieusprawiedliwiony, następuje umniejszenie winy, co skutkuje w myśl § 5 degresją karalności.

Podnieść przy tym należy, że w doktrynie wskazuje się, iż w wypadku klauzuli typu „wbrew przepisom ustawy” (a taka jest zamieszczona w treści art. 107§1 kks) raz mamy do czynienia z elementem określającym bezprawność czynu, a raz z elementem indywidualizującym podmiot. Jeżeli sprawca nie zna w ogóle treści przepisu prawa finansowego wypełniającego blankiet „wbrew przepisom ustawy”, to taka nieświadomość jest nieświadomością znamienia czynu (znamienia podmiotu, sprawca nie wie bowiem, że jest podmiotem czynu zabronionego) wyłączającą umyślną realizację znamion. Jeżeli jednak sprawca zna treść przepisu prawa finansowego, wie zatem, w jakich okolicznościach zachowanie naruszy taki przepis, nie wie tylko, że zachowanie takie jest karalne, to nieświadomość tego rodzaju jest kwalifikowana wedle art. 10 § 4 k.k.s., co oznacza, że mamy do czynienia z błędem co do karalności (porównaj G. Łabuda i inni Komentarz do KKS WKP 2017) . Jednocześnie wyłączenie winy przy błędzie co do karalności następuje jedynie wówczas, gdy błąd ten jest usprawiedliwiony.

Przez "usprawiedliwione błędne przekonanie" należy rozumieć sytuację, w której z uwagi na ustalone okoliczności, sprawcy nie można zarzucić, że gdyby dołożył należytej staranności, to rozpoznałby właściwie daną okoliczność. Warto przy tym zaznaczyć, że błąd może być wynikiem - wcale nie tak rzadkiej w obszarze prawa finansowego - mylnej interpretacji przepisów wypełniających blankietowe znamię czynu zabronionego. W praktyce nierzadko zdarza się

też, że przyczyną błędu jest wprowadzenie danej osoby w błąd przez profesjonalnego doradcę lub urząd, organ i sąd interpretujący przepisy prawa.

Odnosząc powyższe uwagi natury teoretycznej do realiów analizowanej sprawy, nie sposób pominąć poważnych kontrowersji interpretacyjnych związanych z problemem notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych Komisji Europejskiej. Początkowo bowiem, w postępowaniach karnoskarbowych stanowisko pełnomocników, obrońców i oskarżonych o potrzebie notyfikacji uznawane było za niezasadne - zarówno w rozstrzygnięciach organów celnych jak i w orzecznictwie sądów powszechnych i administracyjnych. Następnie jednak, doszło do istotnego przewartościowania powyższego poglądu i niemalże zgodnie i powszechnie sądy powszechne uznawały za niemożliwą odpowiedzialność karnoskarbową z art. 107 kks. osób, prowadzących i organizujących gry na automatach - z uwagi na brak zachowania procedury notyfikacyjnej. Podobnie kształtowały się również w przeważającej części poglądy doktryny, a odnotować jedynie wypada konsekwentne stanowisko urzędów celnych negujących potrzebę i wymóg notyfikacji przepisów ustawy o grach hazardowych. Między innymi taki stan rzeczy wywołał nie tylko potrzebę zmiany ustawy o grach hazardowych ale i jej notyfikację, jednocześnie skutkując konsekwencją legislacyjną wyrażoną w treści art. 4 ustawy nowelizującej z dnia 12 czerwca 2015 r. Wreszcie, wprawdzie już po zdarzeniu objętym zarzutem, ale wywołało orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej C- 303/15 z dnia 13 października 2016 r. w trybie prejudycjalnym dotyczące wykładni art. 8 ust. 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, z którego zdaje się wynikać brak obowiązku notyfikacji art. 6 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jako regulacji nie stanowiącej przepisu technicznego.

Tym samym w sytuacji niewątpliwego zaistnienia- w sferze odnoszącej się do odpowiedzialności za popełnienie czynu z art. 107 § 1 kks.- zmienności ocen co do wiążącej wykładni w zakresie obowiązującego porządku odnośnie bezprawności i karalności, zdaniem Sądu Okręgowego, nawet osoba o podwyższonym standardzie wymogów w sferze świadomości prawnej z racji prowadzenia profesjonalnej działalności gospodarczej dotyczącej organizowania gier na automatach, mogła nie posiadać należytego rozeznania w tym przedmiocie. Zauważyć należy, iż uwaga powyższa nie dotyczy legalności prowadzenia samej działalności dotyczącej używania automatów do gier, lecz odnosi się do kwestii wpływu i konsekwencji karnoskarbowych wywołanych uznaniem potrzeby notyfikacji stosownych przepisów o grach.

Niewątpliwym pozostaje zatem, iż w dacie czynu zarzucanego oskarżonemu M. W. nie sposób byłoby się doszukać jasnej, pewnej i jednoznacznej wykładni o ukształtowaniu odpowiedzialności karnoskarbowej za urządzenie gier na automatach.

Trudno przy tym podzielić ocenę skarżącego odwołującego się do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. wydanego w sprawie I KZP 1/16, albowiem dla przedmiotowego postępowania nie ma istotnego znaczenia, skoro zostało ono wydane już po zarzucanym oskarżonym czynie. Nie sposób pominąć jednak, iż „kluczowy” art. 4 cyt. ustawy nie był tak jasny i precyzyjny by nie budzić wątpliwości, skoro stał się przedmiotem instytucji zapytania prawnego do Sądu Najwyższego sformułowanego w postępowaniu odwoławczym przez sąd. O zasadności różnych możliwości interpretacyjnych zaświadczą rozstrzygnięcia znajdujące się na k. 331-590 akt, z których wynika, że zarówno sądy jak i organa ścigania rozumiały przepis art. 4 jako umożliwiający prowadzenie tego rodzaju działalności jak zarzucana oskarżonemu bez koncesji lub zezwolenia do dnia 1 lipca 2016 roku i wprowadzały tzw okres dostosowawczy. Zwrócić trzeba uwagę, że te decyzje procesowe, w których odwoływano się do wskazanego przepisu art. 4 dotyczyły podmiotów prowadzących tożsamą działalność na terenie RP jak w przypadku oskarżonego i to w czasie zbliżonym do czasu czynu zarzucanego oskarżonemu w tej sprawie.

Powyższa argumentacja jawi się jako istotna w odniesieniu do możliwych ocen interpretacyjnych dokonywanych w dacie zarzutu przez oskarżonemu, który w dniu 26 października 2015 r. uznał, iż okres przejściowy wskazany w treści art. 4 cyt. ustawy dotyczy także działalności prowadzonych przez niego w zakresie urządzania gier na automatach. Potwierdzeniem poprawności takiego wniosku pozostaje przywołana w treści wyjaśnień okoliczność, iż oskarżony po dniu 30 czerwca 2016 r. zaprzestał wszelkiej działalności polegającej na urządzeniu gier na automatach, a więc w czasie kiedy minął tzw. dostosowawczy okres przejściowy.

Wprawdzie skarżący w złożonej apelacji kwestionują możliwość istnienia po stronie oskarżonego przekonania o objęciu ich działalności okresem przejściowym przewidzianym w art. 4 cyt. ustawy jednak nie sposób nie zauważyć, iż zwalczając przeciwną ocenę posługuje się argumentacją wyrażoną w treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r., która w dacie zarzucanego czynu z dnia 26 października 2015 r. nie była oskarżonemu z oczywistych powodów znana.

Po raz kolejny zatem podkreślić należy, że skoro problemy interpretacyjne mają zarówno sądy, jak i przedstawiciele doktryny – i to nawet po wydaniu powołanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, to zasadnym jest wnioskowanie, iż również oskarżony mógł korzystnie dla prowadzonej przez siebie działalności interpretować treść art. 4 cyt. ustawy.

Odnosząc powyższe uwagi do wyrażonej wcześniej uwagi, iż przestępstwa określonego z art. 107 § 1 kks. można dopuścić się jedynie z zamiarem umyślnym, a więc wskazującym, iż sprawca zarzucanego aktem oskarżenia czynu chciał go popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia godził się na to, wypada ocenić, iż oskarżony pozostawał w usprawiedliwionym wcześniejszymi ocenami prawnymi, dotyczącymi braku konsekwencji karnoskarbowych, błędnym przekonaniu, że obejmuje go okres przejściowy umożliwiający do 1 lipca 2016 r. urządzenie gier na automatach, przewidziany w art. 4 ustawy z dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, co skutkowało utrzymaniem zaskarżonego wyroku w mocy odnośnie M. W. – art.437§1 kpk, art.438 pkt 2-3 kpk.

Natomiast nie sposób jest odmówić w realiach niniejszej sprawy zasadności apelacji prokuratora odnośnie pozostałych oskarżonych albowiem ich sytuacja procesowa przedstawia się odmiennie niż oskarżonego M. W.

Jeśli chodzi o S. H., to ten oskarżony na żadnym etapie postępowania nie powoływał się na te okoliczności, które wskazywał M. W., a które mogłyby prowadzić do uznania, że także i ten oskarżony działał w wyżej opisanym błędzie. S. H. był tylko raz przesłuchany i w postępowaniu przygotowawczym nie przyznawał się do winy odmawiając generalnie składania wyjaśnień – k.151. Wprawdzie ten oskarżony odwołał się jednocześnie do wyroków jak na k.154-163, to nie sposób przyjąć aby powyższe mogło go skutecznie ekskulpować. Zwrócić bowiem należy, że wskazane orzeczenia zapadły jeszcze na gruncie ustawy o grach hazardowych sprzed nowelizacji, która obowiązywała od 3 września 2015 r. a argumentacja w nich poruszana dotyczyła w istocie kwestii notyfikacji a nie tzw „okresu przejściowego”. Nie sposób więc w tej sytuacji niejako z urzędu w stosunku do S. H. rozpatrywać kwestię błędu istniejącego po stronie tego oskarżonego, jak to uczynił Sąd I instancji skoro faktycznie oskarżony na takowy się w ogóle nie powoływał.

Z treści uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, że rola S. H. polegała na nadzorze serwisowym, usługach transportowych i pobieraniu gotówki z urządzeń, które eksploatował M. W.. Te ustalenia nie były kwestionowane przez oskarżonego i sąd odwoławczy je w pełni podziela albowiem znajdują one potwierdzenie w dowodach zgromadzonych i przeprowadzonych przez Sąd I instancji. W tej więc sytuacji popełnienie przez tego oskarżonego zarzucanego mu czynu jest niewątpliwie.

Analogicznie należy odnieść się do oskarżonej M. H., która w postępowaniu przygotowawczym nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz odmówiła złożenia wyjaśnień- k.130 odw. Wymieniona w toku rozprawy przed Sądem I instancji wprawdzie złożyła wyjaśnienia ale dotyczyły one faktycznie funkcjonowaniu lokalu, w którym zabezpieczono urządzenia do gier i w żaden sposób nie odwoływała się do okoliczności z ar.10 kks, które i co do niej mogły wskazywać na istnienie po jej stronie błędu. Tym samym i w tym wypadku stwierdzić należy, że nie sposób jest z urzędu w stosunku do M. H. rozpatrywać kwestię błędu istniejącego po stronie tej oskarżonej, jak to uczynił Sąd I instancji skoro faktycznie oskarżona na takowy się w ogóle nie powoływała.

Z ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy wynika, że rola M. H. polegała na wynajęciu powierzchni celem umożliwienia wstawienia i zainstalowania urządzeń, które eksploatował M. W.. Te ustalenia nie były kwestionowane przez oskarżoną i sąd odwoławczy je w pełni podziela albowiem znajdują one potwierdzenie w dowodach zgromadzonych i przeprowadzonych przez Sąd I instancji. W tej więc sytuacji popełnienie przez oskarżoną zarzucanego jej czynu jest niewątpliwie.

Natomiast w ocenie sądu odwoławczego realia sprawy nakazywały co do S. H. i M. H. rozważenie i ocenę stopnia społecznej szkodliwości zarzucanych im czynów.

Determinantami oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu, określonymi w art. 53 §7 kks są rodzaj i charakter zagrożonego lub naruszonego dobra, waga naruszonego obowiązku finansowego, wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, postać zamiaru, motywacja sprawcy, rodzaj naruszonej reguły ostrożności i stopień jej naruszenia.

W sprawie wskazanych oskarżonych z pewnością nie wchodzi w grę wysokość uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie należności publicznoprawnej, gdyż tego nie dotyczy przepis art. 107§1kks i to nie zostało ujęte w znamionach tego przestępstwa. Trudno też ocenić wagę naruszonego przez oskarżonych obowiązku finansowego, ponieważ taki obowiązek nie ciążył na oskarżonym jako urządzającym grę na automatach w lokalu w B.. To samo odnieść należy do rodzaju naruszonej reguły ostrożności i stopnia jej naruszenia. Jeżeli zaś chodzi o rodzaj i charakter naruszonego lub zagrożonego dobra to zwrócić należy uwagę, że w doktrynie wskazuje się, iż reglamentacja działalności hazardowej służy ochronie kilku dóbr prawnych. Celem sprawowania kontroli państwa nad hazardem jest nie tylko ochrona mienia Skarbu Państwa uzyskującego znaczne wpływy budżetowe z tej działalności. Chodzi również o ochronę szeroko pojętego porządku publicznego, który na skutek utraty płynności finansowej przez obywateli może być zagrożony, a także o mienie klientów podmiotów wykonujących działalność hazardowej.

Odnosząc to realiów niniejszej sprawy zwrócić trzeba uwagę, że zachowanie oskarżonych dotyczyło wstawionych do niewielkiego lokalu jedynie dwóch automatów. W związku z tym skala urządzania przez oskarżonych tych gier na automatach była niewielka. Tym samym zagrożenie wpływów do budżetu, mienia obywateli, czy też porządku publicznego było niewielkie. Istotne znaczenie ma również to, że zarzut dotyczy urządzania gier na automatach w jednym dniu tj. 26 października 2015 roku, co także przekonuje, że zagrożenia związane z prowadzoną przez tych oskarżonych działalnością były minimalne, w szczególności, iż tak naprawdę to nie wiadomo ilu klientów w tym dniu grało na tych automatach.

W konsekwencji w ocenie Sądu Okręgowego w stosunku do tych oskarżonych należało postępowanie karne umorzyć z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynów jakich się dopuścili.

Mając powyższe na uwadze zaskarżony wyrok wobec oskarżonych S. H. i M. H. uchylono i umorzono wobec nich postępowanie na podstawie art. 1§2 kks w zw. z art. 17§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 113§1 kks. Natomiast z przyczyn podanych wyżej wyrok odnośnie do oskarżonego M. W. utrzymano w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze odnośnie do oskarżonego M. W. orzeczono po myśli art. 636 § 1 kpk a co do pozostałych oskarżonych na podstawie art. 632a§1 kpk uznając, że zachodzą okoliczności przewidziane w tym przepisie.